

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/71/2016
Identifikačné číslo spisu: 6115200245
Dátum vydania rozhodnutia: 12.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6115200245.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: JUDr. Otto Markech, Kpt. Nálepku 336, 916 24, Horná Streda, správca konkurznej podstaty úpadcu Peter Križan - Mäsko v konkurze, so sídlom Svätoplukova 1339, Bánovce nad Bebravou, IČO: 34 480 773 proti žalovanému: Slovenská pošta a.s., so sídlom Partizánska cesta 9, 975 99 Banská Bystrica, IČO: 366 311 24, v konaní o zaplatenie 705 Eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 18. augusta 2016, č. k. 43Cob/40/2016-105, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného sa o d m i e t a .
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica, ako súd prvej inštancie, rozsudkom z 12. novembra 2015, č. k. 63Cb/5/2015-59, zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu 705 Eur s 8,05 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej istiny od 01.01.2015 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Zároveň nepriznal žalobcovi náhradu trov konania a žalovaného zaviazal zaplatiť súdny poplatok za návrh vo výške 42 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie konštatoval, že po odstúpení od kúpnej zmluvy uzavretej medzi predávajúcim Peter Križan - Mäsko so spoločnosťou CORTE s.r.o ako kupujúcim sa obnovilo vlastníctvo k nehnuteľnostiam, v ktorých sa nachádzajú nebytové priestory, v súvislosti s podnájmom ktorých žalobca vymáha svoj nárok zo zákona Petrovi Križanovi - Mäsko tak, ako to vyplýva aj z rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou a Krajského súdu v Trenčíne. Potom aj keď účastníci konania označili predloženú zmluvu uzavretú dňa 06.08.2009, ako zmluvu o podnájme nebytových priestorov, súd ju vyhodnotil ako zmluvu o nájme nebytových priestorov, nakoľko spĺňala všetky náležitosti takejto zmluvy, pričom v čase jej uzavretia bol subjekt označený ako

nájomca v skutočnosti vlastníkom týchto priestorov. Keďže predložená zmluva spĺňa všetky potrebné náležitosti v zmysle § 3 zák. č. 116/1990 Z. z. o nájme a podnájme nebytových priestorov, súd z nej pri posúdení nároku žalobcu vychádzal. Žalobcov nárok titulom zaplata faktuúry za október 2014, považoval s poukazom na dodatok č. 1 k zmluve o nájme zo dňa 06.08.2009 za oprávnený. Obranu žalovaného, ktorý tvrdil, že cenu služieb za nájom predmetných priestorov uhrádzal spoločnosti JF Konsulting s.r.o. Bánovce nad Bebravou v zmysle zmluvy uzavretej s touto spoločnosťou, považoval za právne irelevantnú, nakoľko uvedenú zmluvu súd posúdil ako zmluvu absolútne neplatnú a neplatnosť tejto zmluvy odvodil od zmluvy o nájme nebytových priestorov uzatvorenej dňa 12.05.2014 medzi spoločnosťou CORTE s.r.o. v konkurze, Banská Bystrica, zastúpenej správcom konkurznej podstaty a spoločnosťou JF Konsulting s.r.o. Bánovce nad Bebravou. Vychádzal zo záveru, že potom, čo žalobca odstúpil od zmluvy uzavretej so spoločnosťou CORTE s.r.o., nemala táto oprávnenie s nehnuteľnosťami disponovať ako vlastník nehnuteľnosti podľa § 126 OZ. Všetky právne úkony, ktoré spoločnosť CORTE s.r.o. ohľadne predmetných nehnuteľností vykonala, preto súd prvej inštancie považoval podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka za absolútne neplatné. Súd prvej inštancie považoval nárok žalobcu ohľadne zaplata ceny služieb za príslušný mesiac vo výške uplatnenej žalobným návrhom za dôvodný, a to aj s príslušenstvom, úrokom z omeškania, a preto žalobcovmu návrhu vyhovel.

3. Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, napadnutým rozsudkom z 18. augusta 2016, č. k. 43Cob/40/2016-105, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, keď Zmluvu o podnájme nebytových priestorov zo dňa 06.08.2009, uzavretú medzi žalobcom a žalovaným posudzoval podľa jej obsahu, a nie podľa jej názvu. Zo znenia Zmluvy o podnájme nebytových priestorov jednoznačne vyplýva vôľa prenajímateľa poskytnúť do užívania nebytový priestor, obsah tejto zmluvy je v súlade s ust. § 3 zák. č. 116/1990 Z. z., nakoľko je z nej zrejmý predmet a účel nájmu, výška a splatnosť nájmného a aj spôsob jeho platenia. Žalobca svoj záväzok z uvedenej zmluvy splnil, žalovanému umožnil užívať nebytový priestor od uzavretia zmluvy, pričom žalovaný využíval aj služby spojené s užívaním tohto nebytového priestoru (dodávka tepla a vody). Žalovaný v konaní nepoprel, že by mu dodávka vody a tepla nebola riadne poskytovaná, nenamietal ani množstvo spotrebovaných energií a výšku ceny za tieto energie. Žalovaný je preto povinný tiež splniť svoj záväzok zo zmluvy a za spotrebované služby žalobcovi ako poskytovateľovi týchto služieb riadne zaplatiť.

4. K námietkam žalovaného v odvolaní, že súd prvej inštancie mal s ohľadom na konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica, pod sp. zn. 26Cbi/63/2011 o vylúčenie majetku zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu CORTE s.r.o. v konkurze, toto konanie prerušiť až do právoplatného skončenia uvedeného konania, odvolací súd uviedol, že pre rozhodnutie vo veci samej je právne relevantné rozhodnutie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou potvrdené rozhodnutím odvolacieho súdu, a napokon aj výsledok dovolacieho konania na Najvyššom súde Slovenskej republiky. Pre rozhodnutie v tejto veci bolo podstatné zistenie, komu svedčí vlastnícke právo k prenajatej nehnuteľnosti. Výsledok konania o vylúčenie nehnuteľnosti z konkurznej podstaty nemalo podľa názoru odvolacieho súdu vplyv na rozhodnutie v tejto veci, kde súd posudzuje, či žalovanému vznikla povinnosť uhradiť platby za služby prijaté v súvislosti s užívaním nebytového priestoru žalobcovi, ktorý bol rozsudkami súdov právoplatne určený za vlastníka týchto nehnuteľností. V tejto veci nebol teda dôvod na prerušenie tohto konania až do skončenia konania vedeného pod sp. zn. 26Cbi/63/2011.

5. Ďalej uviedol, že pokiaľ žalovaný namietal, že žalobca sa mal svojho nároku domáhať od spoločnosti CORTE s.r.o. v konkurze, resp. od spoločnosti JF Konsulting s.r.o., pretože žalovaný sa necíti byť pasívne legitímovaný v tomto spore, odvolací súd poukázal na to, že v čase vyhlásenia konkurzu prenajatá nehnuteľnosť nepatrila úpadcovi - spoločnosti CORTE s.r.o., preto aj odkaz na ust. § 67 ods. 1 písm. a/ zák. č. 7/2005 Z. z. bol v tomto prípade irelevantný. Žalovaný je povinný zaplatiť za poskytnuté služby podľa platnej zmluvy, ktorú mal uzavretú so žalobcom, a nie so spoločnosťou CORTE s.r.o., právny vzťah žalovaného k uvedenej spoločnosti sa netýka právneho vzťahu žalovaného so žalobcom, založeného Zmluvou zo dňa 06.08.2009. Na základe uvedených záverov odvolací súd považoval rozsudok súdu prvej inštancie za správny a podľa ust. § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný

sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“) ho potvrdil.

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktorým sa domáha zrušiť rozsudky súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu a vrátiť spor na ďalšie konanie a zaplatenie trov dovolacieho konanie. Zároveň žalovaný požiadal v zmysle ust. § 444, ods. 1 C. s. p. odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

7. Žalovaný dovolacie dôvody oprel o ust. § 420, písm. b/ a § 421, ods. 1, písm. b/ C. s. p. Okrem zopakovania skutkového stavu sporu, poukázal na ust. § 420, písm. b/ C. s. p., kedy žalovaný naďalej trvá na o tom, že v tomto súdnom konaní sa „necíti byť“ subjektom, ktorý by disponoval procesnou subjektivitou. Svoje tvrdenie opiera žalovaný o znenie ust. § 86, ods. 3 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene niektorých zákonov (v texte ďalej len ako „ZKR“). Vzhľadom na citované ustanovenie žalovaný uvádza, že Podnájomnú zmluvu zo dňa 28.08.2014 uzatvoril so spoločnosťou JFKonsulting s.r.o., Bánovce nad Bebravou na základe predloženého uznesenia, č. k. 1 R/8/2009 zo dňa 29.04.2014, ktoré bolo vydané v zmysle ust. § 83, ods. 1, písm. f/ ZKR, v zmysle ktorého je príslušný orgán oprávnený uložiť správcovi záväzný pokyn, ako postupovať, ak ide o prenechanie celého majetku úpadcu alebo jeho podstatnej časti do nájmu. Vzhľadom na to, že žalovaný uhrádzal nájomné ako aj úhrady za služby spojené s podnájomom NP nachádzajúcich sa v nehnuteľnosti, ktorá je zapísaná v súpise majetkovej podstaty správcu konkurznej podstaty úpadcu CORTE, spol. s r.o. „v konkurze“, ktorá má so spoločnosťou JFKonsulting s.r.o. uzatvorenú nájomnú zmluvu, práve spoločnosti JFKonsulting s.r.o., má za to, že vzhľadom na to, že v tomto prípade ide o príjem z nájmu, ktorý sa považuje za výtazok zo speňaženia majetku podliehajúceho konkurzu v zmysle ust. § 86, ods. 3 ZKR, mal sa žalobca tohto nároku domáhať práve od správcu konkurznej spoločnosti úpadcu CORTE, spol. s r.o., resp. od spoločnosti JFKonsulting s.r.o., a nie od žalovaného. Na základe uvedeného sa žalovaný stále nepovažuje za subjekt s procesnou subjektivitou, čo nerešpektoval a nebral do úvahy odvolací súd.

8. Žalovaný ďalej poukazuje, že s poukazom na ust. § 421, ods. 1, písm. b/ C. s. p., sa odvolací súd nevysporiadal, resp. vôbec neprihliadol na vyriešenie právnej otázky vyplývajúcej zo skutočnosti, že na Okresnom súde Banská Bystrica prebieha konanie, č. k. 26Cbi/63/2011 o vylúčení majetku zo súpisu konkurznej podstaty spoločnosti CORTE, spol. s r.o. „v konkurze“, ktoré sa týka práve nehnuteľnosti, v ktorej sa nachádzali užívané nebytové priestory, pričom súd sám skonštatoval, že toto konanie ešte nie je právoplatne skončené. Podľa názoru žalovaného, mal odvolací súd minimálne prihliadnuť na existenciu tohto konania a to až do momentu jeho právoplatného skončenia. Odvolací súd taktiež neprihliadol na znenie ust. § 76, ods. 1 ZKR, posledná veta. Podľa žalovaného súdy nižšej inštancie, pri svojom rozhodovaní úplne odignorovali ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii, čím prakticky úplne zmenili režim, akým sa vzájomné práva a povinnosti sporových strán spravujú. Súdy nebrali do úvahy ust. § 78, ods. 9 ZKR, v zmysle ktorého pri zápise majetku do súpisu v rôznych konkurzných konaniach správca, ktorý zverejnil zápis majetku do súpisu v Obchodnom vestníku neskôr, majetok zo súpisu bezodkladne vylúči. Uvedené mal v tomto prípade neodkladne vykonať žalobca. Uvedené je potrebné podľa názoru žalovaného vykladať aj v spojitosti s uznesením Najvyššieho súdu SR, č. k. 5Cdo/211/2010 zo dňa 01.12.2010, v ktorom bol vyslovený názor, v zmysle ktorého titulom pre speňaženie majetku konkurznej podstaty je súpis majetku konkurznej podstaty bez ohradu na to, kto je ako vlastník tohto majetku zapísaný v katastri nehnuteľností.

9. Žalobca vo svojom vyjadrení navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol. Podľa žalobcu o procesnej subjektivite žalovaného nie je možné polemizovať, nakoľko žalovaný bol spôsobilý uzatvoriť zmluvu o nájme 6.8.2009, upravenú dodatkom č.1 na dobu určitú do 30.9.2016. Túto zmluvu žalovaný rešpektoval a platil nájom až do svojho rozhodnutia bez ukončenia tejto zmluvy uzatvoriť ďalšiu zmluvu na ten istý predmet nájmu. Napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy v zmysle ust. § 422 ods. 1, C. s. p. preto nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania. Žalobca poukázal na judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2Obo/15/2012, z ktorého vyplýva, že správca úpadcu CORTE s.r.o. nepreskúmal a nevzal v úvahu, okrem listu vlastníctva, aj listinu o odstúpení od predajnej zmluvy predávajúcim Križanom voči CORTE s.r.o., čo spôsobilo jej neplatnosť od začiatku a zo zákona učinilo vlastníkom odstupujúceho Križana.

Preto správca CORTE s.r.o. nemal právo zapísať majetok nepatriaci úpadcovi do súpisu podstat, z dôvodu nedostatku vlastníckeho práva úpadcu k dotknutému majetku, čím sa stala aj prípadná aplikácia kolízneho kritéria priority zápisu zavádzajúcou a bez právneho významu.

10. Konanie 26Cbi/63/2011, ktoré uvádza žalovaný vo svojom podaní, podľa žalobcu nemôže rozhodnúť o vlastníckom práve ktoré je určené s istotou a ustálené s dátumom od 20.11.2006 ako majetok Petra Križana. Režim správania sa subjektov sporu a ich majetkového postavenia bolo zákonným spôsobom určené rozhodnutím Okresným súdom Bánovce nad Bebravou 5C/80/2011 a potvrdené Krajským súdom v Trenčíne 17Co/1151/2014 ako aj odmietnutím dovolania Najvyšším súdom SR v konaní 7Cdo/1360/2015. V dovolaní absentuje čo odvolací súd v spore nedodrжал, čo porušil, ako vadou spor trpí, čo by mohlo spolu viesť k vymedzeniu dovolacieho dôvodu podľa ust. §431 a nasl. C. s. p.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolačí súd“) ako súd dovolací [(§ 35 C. s. p.)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený v súlade s § 429 ods. 2, písm. b/ C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

12. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

13. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už res iudicata, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

14. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

15. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

17. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

18. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní

došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

19. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

20. Dovolanie v Civilnom sporovom poriadku prešlo zásadnou koncepčnou zmenou. Je koncipované, ako mimoriadny opravný prostriedok sporovej strany. Na základe teoretických úvah, doterajších skúseností súdnej praxe a na základe rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva sa určili dve základné úlohy, ktoré má dovolanie plniť:

a/ Náprava najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí. Zákon nerezignuje na požiadavku individuálnej spravodlivosti, dovolanie však pripúšťa len v prípade závažných procesných pochybení.

b/ Riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry. Dlhodobou je riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry vnímané ako podstatný prvok napĺňania princípu právnej istoty. Naplnením tejto úlohy plní dovolanie aj celospoločenskú úlohu (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 1346).

21. Dovolací súd je v prípade dovolaní podaných za účinnosti Civilného sporového poriadku povinný pracovať s takým dovolaním, aké podala strana a nie je možné vyzývať dovolateľa na odstránenie väd dovolania. V porovnaní s pôvodnou právnou úpravou (§ 242 ods. 1 druhá veta O. s. p.), súčasná právna úprava už neumožňuje súdu prihliadať na vady zmätočnosti ex offio. Tento postup súvisí s dôsledným zachovávaním dispozičného princípu a princípu právnej istoty, ako aj procesnej zodpovednosti strán za ochranu svojich práv. Odstraňovanie nedostatkov rozhodnutia a konania jemu predchádzajúceho prostredníctvom opravných prostriedkov je v dispozícii strán konania (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 1420).

22. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

23. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje popri sebe z ustanovenia § 420 C. s. p. a (zároveň) aj z ustanovenia § 421 C. s. p. V súvislosti s kumuláciou dovolacích dôvodov podľa ustanovenia § 420 C. s. p. a podľa ustanovenia § 421 C. s. p., v spore konajúci senát najvyššieho súdu poukazuje na uznesenie Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19.04.2017, sp. zn. 1VCdo/2/2017, podľa ktorého uznesenia kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 C. s. p. a § 421 C. s. p. je neprípustná. Dovolanie totiž nemôže byť úspešne založené na argumentácii týkajúcej sa nesprávnosti právneho posúdenia odvolacieho súdu v niektorej právnej otázke (§ 421 C. s. p.), keď je v ňom súbežne uplatnená (protirečivá) argumentácia dovolateľa, podľa ktorej odvolací súd za daného procesného stavu (zmätočnosti) vôbec nemal prikrôčiť k právnemu posúdeniu ako takému.

24. Vychádzajúc z vyššie uvedených právnych záverov, dovolací senát v tomto spore posudzoval prípustnosť dovolania žalovaného, iba z hľadiska ním tvrdenej procesnej vady zmätočnosti (§ 420 C. s. p.); v rámci dovolacieho prieskumu teda nepristúpil (z už vyššie uvedených dôvodov ani nemohol pristúpiť), k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia dovolateľa, že jeho mimoriadny opravný prostriedok je

prípustný tiež podľa § 421 C. s. p.

25. Podľa presvedčenia žalovaného je jeho mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa § 420 písm. b/ C. s. p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak ten kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu.

26. Podľa ust. § 60 C. s. p. stranami sú žalobca a žalovaný.

27. Podľa ust. § 61 C. s. p. procesnú subjektivitu má ten, kto má práva a povinnosti, inak len ten, komu ju zákon priznáva.

28. Podľa § 67 C. s. p. každý môže pred súdom konať v rozsahu, v akom má spôsobilosť na právne úkony.

29. Podľa § 18 ods. 1 Obč. zák. Spôsobilosť mať práva a povinnosti majú aj právnické osoby.

30. Podľa §19a ods. 2 Obč. zák. Právnické osoby, ktoré sa zapisujú do obchodného alebo do iného zákonom určeného registra, môžu nadobúdať práva a povinnosti odo dňa účinnosti zápisu do tohto registra, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak.

31. Žalobca doručil súdu prvej inštancie návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie 750,00 Eur dňa 12. januára 2015, teda za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, kde ust. § 19 konštatovalo, že spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva. Počas sporu na súdoch došlo zmene v procesnom právnom poriadku prijatím nového C. s. p.. Porovnaním ust. § 19 O. s. p. a ust. § 61 C. s. p. však vyplýva, že došlo v predmetnej otázke výlučne k terminologickej zmene a to zameneniu pojmu spôsobilosť byť účastníkom konania na pojem procesná subjektivita. K obsahovej zmene však nedošlo.

32. Žalovanou stranou je v predmetnom spore Slovenská pošta a.s. Podľa výpisu z Obchodného registru Slovenskej republiky v čase rozhodovania odvolacieho súdu ide o existujúcu právnickú osobu zapísanú do obchodného registra od 1. októbra 2004. Skutočnosť, že na strane žalovaného ide o právnickú osobu zapísanú do obchodného registra nenamietala žiadna z procesných strán. Z citovaných ustanovení zákona jednoznačne vyplýva, že žalovaný ako právnická osoba má procesnú subjektivitu. Z toho logicky vyplýva, že dovolací dôvod žalovaného v zmysle § 420 písm. b) C. s. p. nemá žiadnu oporu v skutkovom a právnom stave.

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie, rovnako aj odvolací súd v napadnutom rozhodnutí správne posúdili otázku procesnej subjektivity žalovaného.

34. Z uvedeného vyplýva, že dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. b/ C. s. p. nie je daný. Prípustnosť dovolania oprávneného v rozhodovanom spore nebola založená ani podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Preto dovolací súd dovolanie oprávneného proti rozsudku odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

35. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov odvolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.). O výške náhrady trov konania povinného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

36. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.